

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Dcera bollywoodské
legendy

DANI COLLINSOVÁ

DCERA BOLLYWOODSKÉ
LEGENDY

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku za Vámi přicházím s „nejdelšími“ příběhy. Tedy s příběhy nejvíce rozkročenými v čase. Příběh nazvaný Jak dostat modelku k oltáři od Melanie Milburnové totiž navazuje na Plachou lvi-ci salonů z minulého měsíce a na Dceru bollywoodské legendy od Dani Collinsové pro změnu naváže za měsíc Skandál na Manhattanu. A to není nic proti povídce s názvem Buď můj jediný král! od Millie Adamsové. Ta je totiž provázaná s příběhy Ukradená princezna a Bez tebe jsem ztracen z dubna a června minulého roku a s knihou Co se takhle vzít?, která vyšla v červnu 2021. Někdy mě samotného autorky překvapí, když na scénu znovu přivedou staré známé....

Úplnou premiéru v češtině má tento měsíc Jadesola Jamesová s knihou Mohla by ho zachránit..., v níž nahlédneme do světa Afroameričanů. A v již zmíněném příběhu Dcera bollywoodské legendy se něco málo dozvíme o indické „továrně na sny“ tedy o filmařském Bollywoodu.

Poměrně frekventovanými profesemi hrdinů jsou princ či král, u hrdinek zase modelka. Jasně, není to moc „ze života“, ale není přece špatné zjistit, že i takto „vyvolení“ prožívají životy v leccěms podobné těm našim!

*S láskou
Váš Harlequin*

Dani Collinsová

DCERA BOLLYWOODSKÉ LEGENDY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Married for One Reason Only

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8964-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8965-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8966-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Oriel Cuvierová otevřela dveře svého hotelového pokoje. Čekala narozeninovou kyticí růží, ale místo doručovatele květin stál na prahu uklízeč s mopem.

Mon Dieu, blesklo jí hlavou. Dokonce i uklízeči jsou v Itálii atraktivní. Vrhla vyplašený pohled na žlutý kbelík a pak se teprve odvážila vzhlednout k očím, které byly tak tmavé, že byly téměř černé. Připomínaly jí šálek espressa, který si dala před hodinou, aby se trochu probrala. Stejně jako voňavá káva i pohled uklízeče ji vytrhl z trudných myšlenek a připravil ji na budoucí zážitky všedního dne.

„*Mi scusi*. Myslel jsem, že jste někde pryč.“ Mužova itaština byla afektovaná a jeho úsměv napjatý. Ústy, křečovitě roztaženými od ucha k uchu, se omlouval za to, že tak krásný jazyk hanobí. „Řekli mi, že tu mám vytrít.“ Hlas zněl podmanivě, jako tomu bylo u Italů zvykem, ale přízvuk i tmavší odstín pleti naznačoval, že pochází odněkud z jižní Asie.

Oriel odjakživa cítila s lidmi z oné části světa nevysvětlitelnou spřízněnost, ačkoliv rodiče pocházeli z východní Evropy.

„*En français?*“ navrhla. „Nebo raději anglicky?“

„Anglicky. Děkuju.“ Mužova angličtina byla naprosto bezchybná, jako by absolvoval britskou výběrovou internátní školu. „Bylo mi řečeno, že budete celý den pryč a že bych tu měl uklidit cosi rozlitého.“

Oriel si ho zamyšleně prohlížela. Napadlo ji, že uklízeč by mohl být klidně zaměstnaný v její branži. Jeho tvář se vyznačovala výraznými lícními kostmi, smyslými rty, nedbalým strništěm a efektním účesem. Byl vyšší než ona, a to Orieli měřila něco přes sto osmdesát centimetrů, a ramena měl tak rozložitá, že napínala ramenní švy modré montérkové soupravy.

„Já jsem ale o nic takového nežádala,“ odušila.

„*Kdo je to?*“ ozval se v mobilu její agent Payton.

„Počkej minutku,“ řekla mu Orieli. Úplně zapoměla, že ho má na telefonu. Tak ji zaujal hezký uklízeč. Ukázala na sluchátko, které měla zasunuté v uchu, aby si nemyslel, že mluví s ním. „U dveří je nějaký muž, ale zřejmě se jedná o omyl. Nikoho jsem nevolala.“

„Zatextovala mi to pokojská,“ nedal se muž a vytáhl z hluboké kapsy mobil.

„Pokojské tu ještě nebyly,“ odvětila Orieli. „Je moc brzy.“

Divila se, proč tak božsky vyhlížející a navíc vzdělaný muž pracuje jako uklízeč. S tak dobře stavěnou postavou mohl někde na stavbě pokládat cihly nebo dělat vyhazovače v baru, avšak i to by byla na takového hezouna obrovská škoda. Byl úžasně fotogenický, přímo stvořený pro hledáčky fotoaparátů. Orieli si byla jistá, že by ho přímo milovaly.

I jí se hrozně líbil. Krásné muže viděla každý den, ale žádný nevyzařoval tak mocnou energii. Musela téměř o krok ustoupit, aby ji nesežehla, a přitom ji do sebe současně toužila nasávat. Připadalo jí, jako by se ocitla v blízkosti sršícího elektrického proudu, který dráždil její nervová zakončení.

Dobře vyhlížející muži na ni obyčejně nijak nepůsobili, ale před tímto hezounem se jí chtělo naklonit koketně hlavu na stranu, kroutit si vlasy a s nesmělým úsměvem čekat, až její modla opět promluví.

„*Pošli ho pryč,*“ radil jí do ucha Payton.

Oriel uznala, že má pravdu. Poslední dobou se cele soustředila na kariéru a užívala si úspěchu, což nebylo zdaleka běžné. Nikomu by to nepřiznala, ale v nitru neustále cítila touhu po uznání, která ji všude pronásledovala. Připadala si méněcenná. Hluboko v sobě nosila prázdnotu, již potřebovala zaplnit něčí pozorností. Přitom měla všechno, po čem ostatní jen toužili – zdraví, bohatství, inteligenci, nevšední krásu i bohatství.

Byla přesvědčená, že kdyby někomu přiznala, jak je vnitřně nejistá, dotyčný by si z ní nebetyčně utahoval. Jen proto se snažila, aby to ve svém oboru dotáhla až na vrchol, a ničemu a nikomu nedovolila, aby ji z její cesty svedl, tím spíše mužům.

Přesto agenta neposlechla a uklízeče pryč neposlala. Se zaujetím sledovala, jak muž přešel palcem přes displej mobilu. Soustředěně se na něj dívala a nedokázala od něj odtrhnout pohled. Styděla se za to, ale nemohla si pomoci.

Muž zvedl pohled a setkal se s jejíma očima, které na něj tak nepokrytě zíraly, a Oriel se zhoupl žaludek jako na houpačce. Připadala si jako zamilovaná puberťačka, která upírá zbožňující zraky na svého milého.

„Omlouvám se. Špatné poschodí. A moje kolegyně to již vyřešila.“ Muž strčil mobil zpět do kapsy a nepřestával ji přitom provrtávat pohledem.

Oriel z toho svrběla pokožka a měkly všechny kosti v těle. Poznala, když o ni měl nějaký muž zájem. Jen zřídka ho opětovala, ale teď se děl pravý opak. Byli na sebe napojení.

Zneklidňovalo ji, že ji jeho přítomnost tak zahlcuje. Připadala si bezmocná. Muž si ji beze studu prohlížel a Oriel se nedokázala ani pohnout. Díval se na její těsné manšestrové kalhoty s vysokým pasem a kšandami, doplněné květovaným topem

s hlubokým výstřihem, a bylo na něm vidět, že se mu líbí, co vidí.

Rty už neměl sevřené a i ramena měl uvolněná. V jeho pohledu však nebyl pouze sexuální zájem. Oriel z něj cítila cosi víc. Nejednalo se ani o kalkulaci. Možná to bylo zkoumání, co v ní je. Nořil se svými očima do jejích, jako by hledal odpovědi na nevyřčené otázky.

Oriel z něj byla celá nesvá. S chladným zájmem ji hodnotil a ona si nebyla jistá, proč. Kdyby se mu přitom na rtech usídlil vlčí úšklebek, nebo prohodil něco sugestivního, to by byla jiná. Odbyla by ho buď ledovou odměřeností, nebo žertem. Takto však nevěděla, co si má myslet. Mužův upřený pohled ji plnil zlou předtuchou. Na šíji se jí ježily chloupky nezvratnou jistotou, že právě tento muž od základů změní její život.

V duchu se kárala, jak je pošetilá. Říkala si, že je to nesmysl. Snažila se nečervenat, ale přitom byla plná živé účasti a ještě čehosi jiného – vlastní zvědavosti, toho, co by se mohlo stát, a nejasného vzrušení.

„Můžu pro vás něco udělat, když už jsem tady?“ otázal se muž mdlým tónem.

Z Oriela vyprchalo příjemné napětí jako mávnutím kouzelného proutku.

Pomyslela si, že uklízeče špatně odhadla. Vůbec ho nezajímala. Byl pouhý hotelový zaměstnanec, který čekal na to, až ho propustí. Proto to předlouhé jiskřivé mlčení. Proto ten *tajemný* upřený pohled. Při pomyslení, že si mohl všimnout, že z něj slintá bláhem, ji polil studený pot. Jaká hrůza!

„Vlastně ano.“ Oriel cítila, jak ji studem pálí tváře. Snažila se zakrýt své rozpaky předstíranou sebejistotou. Horečně vymýšlela důvod, jak ospravedlnit, že ho u sebe v apartmá držela déle, než bylo nutné.

„Ventilátor u stropu nějak divně rachotí. Možná byste se na to mohl podívat. Nemůžu kvůli tomu pořádně spát.“

Muž se dlouze zamyslel. Oriel připadalo, že přímo slyší, jak mu v hlavě vržou neuronové spoje. „To bych mohl,“ přitakal.

Oriel se s divoce tlukoucím srdcem přitiskla ke stěně, aby uklížeči úzkou chodbičkou umožnila projít.

Muž nechal kbelík a mop přede dveřmi a protáhl se kolem ní dovnitř. Oriel připadalo, že přitom z maličké předsínky uloupil všechn vzduch.

Bdělý instinkt ihned vyslal k jejímu mozku další varování. Nebylo to proto, že by ji mohl nějak ohrozit fyzicky. Nebezpečí pro ni plynulo spíš z jeho vnitřní síly, která z něj vyzařovala. Mohl ji svést jen tím, že tu prostě byl. Ani by se nemusel nijak snažit. Když v celé své impozantnosti prokluzoval kolem ní do pokoje, neznatelně se pousmál koutkem úst a Oriel se v těle začala vařit krev. V jeho tmavohnědých očích četla příslib dlouhých smyslných nocí.

Ještě nikdy se v přítomnosti žádného muže necítila tak jako s tímto. V jeho pohledu bylo zvláštní kouzlo, díky němuž se s ním Oriel cítila propojená. Jako by se znali odjakživa a četli v sobě navzájem.

Pak však mužův pohled ztvrdl odmítnutím. Spěšně odvrátil pohled a vstoupil do pokoje.

Takže to ví, blesklo Oriel hlavou. Ví to, a přesto se rozhodl, že se hry, která by se mezi námi mohla rozehrát, nebude účastnit.

Její nitro se vyrovnalo ze zklamání tím, že se celé zhroutilo do sebe. Její sebevědomí kleslo na nulu. Jakékoliv odmítnutí nesla vždycky velmi těžce. Měla pro to vlastní vysvětlení – byla adoptovaná a ještě k tomu jedináček. Podle toho, co vyzorovala, se lidé, kteří měli se sourozenci rozepře, po nichž vždycky následovalo usmíření, dovedli snáze vyrovnat s životními překážkami.

Oriel se to přičilo a snažila se každé zklamání pohřbít hluboko v nitru, aby se už nikdy nedostalo na povrch. Jenže každé další jí jen připomnělo to

předchozí a s novou silou zasáhlo citlivé místo její duše.

Věděla, že by si zvláště v tomto případě neměla mužovo odmítnutí brát osobně. Kdyby si spolu něco začali, přišel by o práci. A stejně, ani ona si nemohla dovolit žádnou romanci. V jejím životě pro ni nebylo místo. Proč by se tedy měla trápit nad tím, že o ni nějaký uklízeč nemá zájem?

Přesto z toho byla tak rozhozená, že chvíli přemýšlela, jestli ho nemá požádat, aby se stavil později. Muž však již zapínal stropní ventilátor a s pohledem, upřeným nad konferenční stůl, kontroloval jeho práci. Orieli si stačila všimnout, že na prsteníčku nemá žádný kroužek ani známku po tom, že by tam eventuálně nějaký prsten chyběl. Byla na sebe naštvaná, že je tak zvědavá.

„Tenhle ne,“ sdělila muži a ukázala rukou přes malý obývací. „Ten v ložnici.“

„*Snad jsi ho nepustila dál?*“ rozhořčoval se v jejím uchu Payton.

Orieli se v duchu přísně napomenula. Měla by se co nejrychleji vzpamatovat. „Pustila. Bude to v pořádku.“

„*Právě takhle vznikají skandály!*“

„Z čeho? Vždyť vůbec nedělám vůbec nic špatného! Žiju jako jeptiška.“ Orieli si pomyslela, že provádí mnohem neslušnější věci na veřejnosti než v soukromí – jako například předvádění spodního prádla na molu všem na očích. Nikdy necestovala se šperky, které by stálo za to ukrást, a neměla ani žádná tajemství či slabůstky, které by mohly způsobit senzaci.

Sedla si na pohovku schválně zády k muži, který zapínal a vypínal ovladač ventilátoru, a snažila se nepřemýšlet nad tím, proč má na uklízeče tak drahé boty. Osoba, pracující v jeho profesi, by si je stěžii mohla dovolit.

Jedna z možností byla, že je tady v hotelu schválně

nechal či zapomněl nějaký host a jemu náhodou padly, tak si je přivlastnil. Ona sama také v hotelích často nechávala buď víno, nebo oblečení. Bylo to na cestách pohodlnější než tahat všechno s sebou. Většina hotelů dovolovala, aby si personál věci hostů ponechával jako malé vylepšení k platu.

„*Jestli někdo viděl, jak ho zveš dál, mohlo by to odradit vévodu Rhodese,*“ podotkl Payton. „*Nejspíš by ztratil zájem.*“

Aha. Oriel konečně pochopila. Tak proto jí agent volal. Oriel stárnoucí hvězdu představili před několika dny na koktejlové party.

„Vážně si myslíš, že bych s ním měla jet do Cannes? Vždyť je mu dvakrát tolik co mně!“

„*Líbíš se mu.*“

„Mluvili jsme spolu jen pár minut.“ Vévoda se jí přitom pokusil políbit přímo na rty. „Nejsem si jistá, jestli se mi zamlouvá, nebo ne.“ Samozřejmě že se jí nezamlouval. Byl jí dokonce dost protivný. „Ty jsi s ním mluvil? A dýchl na tebe přitom?“ zajímala se Oriel a při té nepříjemné vzpomínce zamžikala.

„*Cigareta je součástí jeho image,*“ vysvětloval Payton. „*Proto ji má vždycky v ruce.*“

„A v druhé sklenici, že? Páchl jako skotská,“ zaškaradila se Oriel. Těžký kyselý zápach stoupal snad ze všech vévodových pórů. Bylo to nechutné.

„*Ta skotská byla jistě velmi kvalitní, andílku,*“ poučil ji Payton. „*Je o něj velký zájem. Kamkoli se hne, fotografové jdou v patách za ním. Chceš se v kariéře posunout výš, nebo ne?*“

„Samozřejmě,“ odušila Oriel. „Ale právě v tom týdnu mám dovolenou.“ Její rodiče měli během té doby slavit své třicetileté výročí svatby. „Ubralo by mi to z ní dva dny.“

„Z Cannes můžeš letět rovnou do Tours. Jeho lidé to všechno zaplatí.“

Payton byl v branži ten nejlepší z nejlepších.

Uhladil Oriel cestu od mola k mezinárodním reklamním kampaním. Díky němu už nemusela sdílet pokoje s jinými modelkami. Naopak dostávala ta nejlepší hotelová apartmá s překrásnými výhledy, jako třeba právě toto s úžasným pohledem na Milán.

Oriel však navzdory tomu strategie jejího agenta deprimovala. Copak tvrdě nepracovala, aby si všechny ty výhody zasloužila i bez něj? Proč se měla uchýlovat k fíglům, které jí braly už tak nízké sebevědomí? Copak nebyla dost dobrá? A pak, kdo si jí bude vážit, když si nebude vážit sebe sama?

„Mám obavy, co si takový člověk jako vévoda z Rhodesu bude myslet, pokud...“

Z ložnice se ozval dutý úder a vzápětí po něm následovalo štavnaté zaklení. Oriel se natočila tak, aby viděla do pokoje.

Zatímco mluvila s Paytonem, uklízeč na postel rozložil kus látky, aby nezašpinil povlečení. Teď na něm rozplácly ležel a snažil se osvobodit od tíže ventilátoru, který měl na hrudníku. Z čela se mu valila krev.

„Musím končit.“ Oriel Cuvierová si z uší vytáhla sluchátka a vyskočila na nohy.

„Opatrně,“ nabádala muže. „Zůstaňte ležet. Zavolám někoho na pomoc.“

Vídžáj Sáhír se ztěžka posadil a položil ventilátor na zem. „Nic mi není.“

Byl otřesený a trochu potlučený, ale mohl si za to sám. Obhlížel místnost a hledal cokoliv, co by mu o Oriel prozradilo něco víc. Přitom natahoval uši, aby zjistil, o čem mluví, a hlavou mu o ní běžely nehezké myšlenky. Přestal dávat pozor na ventilátor, o němž předstíral, že ho opravuje, a to se mu stalo osudným. Jednu chvíli s ním prudce zavíklal a poradné zařízení toho zřejmě už mělo dost. Utrhlo se a pohřbilo ho pod sebou. Spadlo mu přímo na hlavu,

a zatímco Vídžáj ležel pod ním, dusil se zlostí, že nebyl opatrnější.

„Mohl spadnout na mě,“ ozvala se Oriel a prohlížela si dráty, visící ze stropu. „Ještěže jste se do toho pustil. Z hlavy vám teče krev. Potřebujete ošetřit a já rozhodně hodlám stěžovat.“

Oriel opatrně obešla ventilátor a chystala se zvednout bezdrátový telefon na nočním stolku.

„Ne!“ Vídžáj se vymrštil, skočil přes postel a pevně ji uchopil za zápěstí. „Vyhodili by mě.“

Ne, nevyhodili. Ani nemohli, protože nebyl hotelovým zaměstnancem. S tím se ovšem Oriel svěřit nemohl.

„No...“ zachmuřila se Oriel a usilovně přemýšlela. I když se mračila, vypadala jako bohyně. Vídžáj si pomyslel, že je to nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil.

Na jejím profilu bylo, že je napůl Rumunka a napůl Turkyně. Hned po narození ji adoptovali manželé z Francie. Přitom vyhlížela jako Indka. Její pleť měla přirozeně zlatý tón a oči se vyznačovaly silným tmavým obočím. Když ji teď Vídžáj viděl v reálu, připomínala mu bollywoodskou legendu Lakšmí Dalalovou. I ona měla velké hnědé oči, jemný oválný obličej a temně hnědé, téměř černé vlasy, které se jí neuspořádaně vlnily po ramenou. Rty neměla nalíčené, ale i tak vypadaly nadmíru půvabně, zvláště když je nyní vzdorovitě našpulila.

„Nedovolím, aby vás vyhodili,“ pronesla. Napřímila se, aby hrdě prezentovala sílu peněz. Byla bohatá, jenže to byl Vídžáj také.

V duchu se napružil a hned se napomenul. *Nebud' pokrytec. Taky jsi přece bohatý.*

Přesto se nemohl zbavit získaného odporu k bohatým dědičkám, mezi něž Oriel řadil.

„Jsem tu nový,“ vysvětloval. Bylo mu jedno, jestli to modelka pochopí tak, že je nový v hotelu, či v Itálii. Mimoděk jí palcem přešel po hebké kůži zápěstí, snad aby ji spíš přesvědčil, že si nemá stěžovat.

Oriel zadržela dech a v očích se jí zmateně zablásklo. Onen blesk vystřelil až do Vídžájova podbřišku.

Byl z ní celý pryč. Její krása mu bránila jasně myslet. Přitom se potřeboval soustředit na úkol, kvůli němuž za ní přišel. Možná se bollywoodské legendě pouze podobala, ale možná také ne. Vídžáj se tu octl každopádně proto, aby jeho sestra nepřišla o majetek.

Pustil Orielino zápěstí, odkulil se na druhou stranu postele a vstal. „Dejte mi hodinu a všechno dám do pořádku,“ přislíbil. „Musím si jen dojít pro nářadí.“ Nebyl sice elektrikář, ale na opětovné připojení ventilátoru si klidně troufl.

„Jenže já mám teď schůzku,“ mrkla Oriel na hodiny.

„Můžu si otevřít sám,“ konstatoval Vídžáj. Přesně tak to ostatně plánoval hned od začátku. Načerno získal univerzální hotelovou kartu, která umožňovala vstup do všech místností. Doufal, že Oriel už bude pryč, když k jejímu apartmá přišel s kbelíkem a mopem. Bohužel se mýlil. Ještě že nejdřív zaklepal.

„To by snad šlo.“ Oriel zabloudila pohledem k visačce se jménem, kterou měl Vídžáj připevněnou na vypůjčeném overalu. Pak upřela zrak na jeho obočí. „Pořád vám teče krev. Posadte se prosím.“ Ukázala bradou na postel a zmizela v koupelně.

Vídžáj si sáhl na vlhké místo, z něhož stékal tenký pramínek na spánek. Když na prstech spatřil krev, podrážděně si obočí utřel rukávem.

„To přežiju. Žádný strach,“ zavolal za modelkou.

„Ne,“ nesouhlasila s ním Oriel. Vyšla z koupelny s malou taštičkou, která na sobě měla namalovaný červený kříž. „Ošetřím vám to. To já můžu za to, že jste se zranil. Neměla jsem vás žádat, abyste opravil ten ventilátor.“

Vídžáj zaváhal, pak si ale poslušně sedl na okraj